

Austatud lugeja!

Selle suve vaieldamatu tippsündmus spordis olid Saksamaal toimunud jalgpalli maailmameistrivõistlused. Berliinis viibides oli igal sammul seda näha: tele-tornist oli osaliselt saanud jalgpall, sama lugu oli telefoniautomaatidega, kohvikud jne oli kujundatud jalgpalli vaimus. Paljudeks juuni- ja juulikuu õhtuteks naelutas jalgpall telerite ette ka suure osa eestlastest, kui mitte muidu, siis finaalmängude päevadel ikka. Lisaks telerile oli jalgpalli täis ka kirjutav press, kust tõsised fanaatikud said nähtud mängu veelkord läbi elada, ülejäänud aga 5-minutilise ülevaate 90-minutisest mängust. Kui lugeda jalgpallikommentaaride, siis polnud vist mängu, kus ühest või teisest vaatenurgast ei oleks analüüsitud kohtuniku tegevust. See tekitas kadedust. Kujutage ette, et mõne päevalehe kolumnis lahataks iga päev näiteks Tartu Maakohtu tegevust. Õigustataks üht lahendit, vabandataks teist inimliku eksimusega, analüüsitaks kohtuniku kohtupidamisstiili. Võimas! Siis teaks keskmine eestlane õigusreeglitest ehk sama palju kui ta teab jalgpalli omadest.

Kuid kas te teadsite, et jalgpalli maailmameistrivõistlused on tehtud meie kohustuslikuks? Nii kehtestab ringhäälinguseaduse alusel välja antud Vabariigi Valituse 6. mai 2003. a määrus nr 138 Eesti üldsuse jaoks olulised sündmused, mida tuleb edastada mittetasulises televisioonis. Sealt leiamegi, et oluliselt kolmas, laulu- ja tantsupeo ning olümpiamängude järel on jalgpalli maailma- ja Euroopa meistrivõistlused, mis tuleb teha kättesaadavaks ringhäälingu kaudu vähemalt 70% Eesti elanikele. Iseasi, kui tõsine on oht, et ükski kolmest telekanalist ei soovi seda spordisündmust näidata.

Seega on kohustuslik edastada eelkõige rahvusvahelisi kultuurisündmusi. Oma-oma kultuurisündmused, eelkõige spordiürituste edastamine ei ole oluline. Sellises olukorras jõuabki Eesti sport meieni tihtilugu skandaalide või üksikute tippsportlaste teravate väljaütlemiste kaudu. Tähelepanu puudumine aga suigutab ühiskondliku kontrolli.

Nii võite avastada alaliidu poolt sportlasega sõlmitud lepingust, et viimane kohustub mitte esinema meedias alaliidu ja teiste spordi katusorganisatsioonide vastu suunatud negatiivsete avaldustega. Rääkimata sellest, et lepingu tingimuste üle ei peeta läbirääkimisi ning allakirjutamise tseremoonia toimub päev enne väljasõitu tiitlivõistlustele. Eelnevalt on muidugi teatavaks tehtud, et lennupiletid jagatakse välja alles pärast allakirjutamise tseremooniat. Need on äärmuslikud näited, kuid kajastavad siiski mõne meie spordifunktsionääri maailmavaadet. Igal spordialal on omad reeglid, kuid peale nende kehtivad ka spordis seadused. Siin oleks juristide selgitustööd kindlasti vaja. Sellele vajadusele on osundanud ka Erki Nool oma hiljutises Arterile antud intervjuus.

Tundub, et aeg-ajalt selline selgitustöö mõjub. Üha harvem võite kuulda ühe või teise jalgpalluri ostust-müügist. Isegi kui see on pelgalt väljend, on see sobimatu väljend. Gladiaatoritega kaubitsemine kuulub pigem Vana-Rooma aegsesse ärikultuuri.

Seekordne Juridica number koondab peamiselt kevadiste parimate bakalaureuse-tööde pinnalt kirjutatud artikleid. Seega saate teie, austatud lugejad, anda oma hinnangu üliõpilaste teadustöö tasemele. Jääb vaid loota, et need tublid lõpetajad tibake oma andekusest kulutavad ka spordile. Seda nii sporti tehes kui ka oma igapäevatoos.

Katrin Prükk